

“Avui, perjudicaria més que no ajudaria que el PSC formés un grup propi”

Joan Ferran (Barcelona, 1951) és portaveu adjunt del grup parlamentari del PSC-CpC i un influent dirigent a la Federació de Barcelona dels socialistes catalans.

Què ha aconseguit el PSC en el congrés federal del PSOE?

—S’han reconegut aspectes molt importants que afecten el discurs central del PSC; respecte al tema lingüístic, amb el discurs que Zapatero ha fet de resposta al voltant del manifest suposadament en defensa de la llengua castellana, així com el de consideració del català, el gallec i l’èuscar com a llengües de patrimoni espanyol, per tant, reconeixent la necessitat de ser considerades, mantingudes i ajudades. També hi ha el reconeixement en la línia del que s’anomena de diverses maneres: l’Espanya plural, federal o diversa. Aquests dos elements ens han deixat satisfets. Finalment, també estem satisfets del reconeixement que Zapatero va fer de l’aportació de Catalunya a l’estat. És un reconeixement que el sistema de finançament s’ha de replantejar, de reconsiderar. Per tant, creiem que s’han esvaït tots aquells dubtes que els nostres adversaris ens posaven. Hi ha una clara definició respecte a la llengua, el finançament i un model federalitzant de l’estat espanyol.

—Vist que Zapatero ha assumit alguns compromisos que no ha complert, quina garantia i què pot fer el PSC perquè el PSOE assumeixi veritablement aquests plantejaments?

—No sé si és prou correcte el que diré, però el PSC ha exercit al llarg dels anys un paper d’una certa pedagogia. Ha anat explicant la visió federalitzant de l’estat abans que ningú la incorporés, malgrat que el PSOE des dels seus inicis, al segle XIX, ho té incorporat en el seu discurs polític! Tots aquests

aspectes, el desplegament d’un estat de les autonomies, la millora de l’autogovern, els ha treballat moltíssim el PSC dins del PSOE. Fins i tot, des del punt de vista de la relació dels dos partits, el PSC és un partit orgànicament independent, en molts aspectes, del PSOE.

Nosaltres tenim un repte clau. Avui som el primer partit de govern de Catalunya. Per tant, tenim la responsabilitat d’assumir allò que se’ns ha marcat per una votació popular, el tema del desenvolupament de l’estatut, i allò amb què estem compromesos.

Per tant, el PSC el que fa, a nivell governamental i en relació amb el PSOE, és plantejar que volem el compliment estricte de l’Estatut, perquè és una llei i s’ha de complir, com totes les lleis. I per poder fer allò que inclou l’Estatut, i per fer que la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya sigui millor, volem un finançament més just.

—El càlcul de la Generalitat de Catalunya de les balances fiscals és la mostra d’aquest tracte injust?

—La publicació de les balances fiscals, vistes des de l’òptica de Catalunya, no la fem servir com un element de confrontació, sinó com una demostració que fins ara hi hagut, i hi segueix havent, una voluntat solidària amb la resta de l’Estat. Però també hi ha un estat d’exigència. Cal compensar uns quants anys de no suficient dotació d’infraestructures o de poca flexibilitat davant del que són les nostres capacitats d’autogovern. Aquesta és una tasca fonamental del PSC, dins del Govern i en la seva relació amb el PSOE.

—Finançament i Estatut són ara objectius prioritaris de la política catalana. A què està disposat el PSC per reivindicar-ho?

—No ens plantejem límits extrems, perquè som radicalment optimistes. Davant de la discussió de l’Estatut al Tribunal Constitucional, nosaltres diem que l’Estatut és plenament constitucional i que ha de sortir bé, que no serà retocat al Constitucional i que, si ho és, serrarà amb alguna apreciació poc rellevant. Mai ens volem posar la bena abans de la ferida. Dit això, som molt contundents en el fet que volem que s’apliqui la llei i que es dugui a terme tot allò que s’ha promès.

El president Montilla, quan ha calgut, ha estat absolutament contundent. I si cal, farà servir tots els mecanismes que té a l’abast per fer que es compleixi la llei i tot allò que s’ha promès a Catalunya.

Però no volem avançar cap tipus de mesura, perquè no forma part de la lògica de la negociació. Perquè, si una negociació ve precedida d’una mesura extrema, es converteix en un xantatge. I nosaltres no en volem.

—Aquesta negociació explicaria que ara el PSC no es plantegi recuperar el grup propi al Congrés, o tot al contrari, podria ser una bona eina per a negociar?

—Som una formació política molt pragmàtica. I, vista la configuració del Congrés dels Diputats, avui perjudicaria més que no ajudaria formar un grup propi. Avui tenen més potència vint-i-cinc diputats catalans, que formen part del Grup socialista espanyol, que estan darrera les tesis d’exigència del president Montilla, que no pas fer una formulació estètica de formar un grup propi. Ens mou el pragmatisme per a intentar aconseguir allò que més li convé a Catalunya.

El que sí que li puc dir és que, i que no se m’interpreti malament, l’expressió

disciplinada que tenen els vint-i-cinc diputats catalans que formen part del grup socialista és una expressió vinculada al PSC, al president Montilla i al seu primer secretari. Que cadascú en tregui les conseqüències que vulgui.

—**El PSC viu un bon moment polític. Però, vistes les evolucions dels seus socis de govern, veieu futur a l'estratègia de governar amb les altres dues formacions?**

—Vam fer una aposta molt clara, la va fer el president Maragall i la continua el president Montilla, que a Catalunya calia un trencament amb una etapa de més de vint anys de govern nacionalista i conservador. Que calia introduir una dinàmica nova. I això és el que pretén aquest govern. Sí que és veritat que governar a tres és més difícil que a dos i amb un cabdillatge personalista i carismàtic com el del president Pujol. Però estem convençuts que el govern està treballant i està avançant. I tenim els reptes que deia abans de l'Estatut i del finançament, però també s'està fent una important tasca en àmbits que no s'havien mogut. Tasca en la qualitat de la democràcia, com pel que fa al desenvolupament de lleis del món audiovisual, tasques de polítiques equilibradores del territori, que n'hi ha moltes, com per exemple en la llei de barris. Aquest fil conductor de les esquerres, quan arribi el final de mandat, podrà presentar un balanç molt interessant. Per tant, li veig perspectives de futur.

—**Parleu de les reformes de lleis de l'audiovisual i de les dificultats més grans de governar a tres. Precisament vau protagonitzar una polèmica en dir que calia liquidar "la crosta nacionalista" dels mitjans de la CC-MA. Allò no tensa més les relacions dins del govern?**

—Crec que es va treure l'expressió de context. Quan jo vaig fer servir l'expressió, que més que pejorativa era figurativa, plantejava que dins de la ràdio i la televisió públiques catalanes havien estat manant i construint-se equips que no s'adeien amb la nova llei que s'estava elaborant, que cercava desgovernmentalitzar i despolititzar els mitjans. Jo no estava negant l'expressió de tot el món nacionalista o independentista que hi ha, naturalment que no. El que plantejava era que els

"L'expressió disciplinada que tenen els vint-i-cinc diputats catalans és vinculada al PSC, al president Montilla i al seu primer secretari."

mitjans de comunicació, quan informen, i en la utilització de conceptes, havien de ser al més neutres possible. Si realment volem tenir uns mitjans nacionals, ens hem d'adreçar a tota la població de Catalunya, de tal manera que tothom accepti uns mitjans en català i que els vegi com a propis. Per tant, caldria un model prou neutral i vàlid tant per a un senyor del PP com també per als sectors independentistes.

Parlava de trobar un llibre d'estil i unes mínimes formes consensuades. Per mi és plantejar un salt endavant per aconseguir que sectors de la població que mai estaven disposats a veure TV3 o a escoltar Catalunya Ràdio es poguessin incorporar a una ràdio i televisió públiques nacionals en català. I això, potser, aniria en detriment d'altres ràdios i teles públiques, i no tan públiques, que ho fan en castellà.

És un tema de creixement nacional. Ara, evidentment, no nacionalista.

—**Del Congrés del PSOE n'ha sorgit un altre debat que és el del vot immigrant. Com s'ha d'encaixar aquest dret amb la percepció que part de la ciutadania té de la immigració com un problema?**

—El que preocuparia més a la ciutadania respecte a la immigració crec que seria el desbocament. Perquè penso que aquí els immigrants sempre han estat molt ben rebuts. Els problemes surten si hi ha, associats a la immigració, altres conflictes socials com la creació de guetos, etc. Però per això fem la llei de barris i d'altres iniciatives de caràcter marcadament social. Per tant, és una responsabilitat de les administracions gestionar aquests fenòmens. Però penso que és molt bonic que vingui una persona i que voti en les eleccions de la ciutat o poble que calgui, o al seu torn, a la Generalitat —sempre que impliqui el reconeixement del funcionament de les institucions d'aquí—, perquè està acceptant activament de formar part d'una comunitat amb la qual té molts elements en comú. Això és positiu. Però, bé, probablement caldrà una feina també de pedagogia política dels drets humans i de les persones. Qui pensi que un país es pot tancar i se'n pot sortir sol en aquest context de la globalització, crec que va molt equivocadament.

Enric Rimbau